Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У 25730/10
01.11.2012.године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и Јелене Тишма-Јовановић , чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ..., ..., кога заступа Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Омладинска бр. 34/24, против туженог Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе – Управе за традицију, стандарде и ветеране – Одељења за стамбене послове, ради поништаја решења УП-2 број: 176/2007 од 28.06.2010. године, у предмету доделе зајма, у нејавној седници већа одржаној дана 01.11.2012.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одсека за утврђивање права и поделу Одељења за стамбене послове Управе за кадрове Уп-1 бр. 518-6/2004 од 18.10.2006. године, којим је одбијен његов захтев за доделу зајма заведен под бројем 518-1/2004 од 06.08.2004. године, због тога што не испуњава услове из чл. 2. ст. 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05...39/08).

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи да је оспорено решење донето уз повреду одредаба чл. 125., 197., 199. и 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, и да је погрешно примењено материјално право односно чл. 2. ст. 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени

војни лист”, бр. 38/05), у вези чл. 12., 14. и 23. ст. 1. алинеја г. Правилника о давању станова на коришћење из Стамбеног фонда ЈНА (“Службени војни лист”, бр. 5/86...9/90). Указује да је оспорено решење донео орган који није надлежан, начелник Одељења за стамбене послове, будући да је у образложењу решења тужени орган навео чл. 38. Правилника који се односи на Вишу стамбену комисију. Истиче да је пре него што му је престала служба поднео молбу за решавање стамбеног питања, у редовном поступку, пре пензионисања о чему је донет закључак стамбеног органа дана 22.08.1988. године и да је у том тренутку био разврстан у II групу подносилаца, јер је имао чин капетана, тако да му је у смислу чл. 23. алинеја г. припадао стан по структури трособан. У међувремену је добио двоипособан стан, који је и откупио у улици ... бр. .... Стамбени орган Гарнизона Шабац је на основу наведене молбе, покренуо поступак за потпуно решавање стамбеног питања – претварања заједничке просторије (бициклане) на истој адреси у приземљу, о чему постоје докази у списима предмета овог суда У. 1601/10. Са изнетих и других разлога наведених у тужби, предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета, нашао:

-тужба није основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и списима предмета, првостепени орган је на основу поднетог захтева тужиоца за решавање стамбеног питања и приложених доказа утврдио да је тужилац пензионисан дана 31.07.1993. године, да је захтев за стан поднео дана 17.07.2006. године, па је применом чл. 2. ст. 2. тач. 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05) нашао да нису испуњени услови прописани тим чланом за решавање стамбеног питања, будући да је тужилац захтев за зајам поднео после пензионисања, са ког разлога је захтев одбијен.

Против наведеног решења првостепеног органа тужилац је изјавио жалбу,

која је одбијена решењем туженог органа УП- 2 бр. 176/2007 од 20.09.2007. године, које решење је поништено пресудом овог суда III-3 У. 1601/10 (2007) од 23.04.2010. године. У поновном поступку тужени орган је одбио жалбу тужиоца уз образложење да је правилно првостепени орган одбио захтев за решавање стамбеног питања доделом зајма ради куповине стана будући да је у току поступка утврђено да је тужиоцу решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника Београд бр.180086-УП-1 број: 1628/92 од 09.07.1993.године признато право на инвалидску пензију почев од 01.08.1993.године, јер је од ПВС разрешен дана 31.07.1993.године и да је тужилац захтев поднео преко Војног одсека у Ужицу инт.бр.360-1 од 11.07.2006.године, који је запримљен у Одељењу за стамбене послове под Уп-1 бр.518-5/04 од 07.07.2006.године. Имајући у виду да се у његовом стамбеном досијеу налази и молба за зајам на територији Србије и Црне Горе поднета дана 30.07.2004.године преко Војног одсека Ужице који је заведен у ВП 1313 Београд под Уп-1 бр.518-1/04 од 06.08.2004.године, тужени орган нашао да је основано првостепени орган применом одредбе чл.2. ст.2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране („СЛЛ“,бр.38/05...39/09) нашао да нису испуњени услови прописани наведеним чланом правилника за признавање предметног права, будући да је тужилац поднео захтев за решавање стамбеног питања након што му је престала служба због тога што му је признато право на инвалидску пензију. Ово и са разлога што је тужилац имао на коришћењеу 2,5-собан стаан у ..., који му је додељен 03.029.1998. године на основу закључка бр,М-340/1 од 22.08.1998. године. Тужени орган је образложио да је у смислу чл.36 Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране надлежан да одлучује о жалби изјављеној против решења које је донео одсек за утврђивање права и поделу Одељења за стамбене послове Управе за кадрове, будући да то решење потписује лице које руководи тим одсеком, а о жалби изјављеној против тог решења одлучује другостепени орган који је предвиђен формацијском организацијом у конкретном случају начелник Одељења за стамбене послове, у ком смислу није повређено начело двостепености у управном поступку.

Одредбом чл. 2. ст. 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05...39/08) прописано је да право на решавање стамбених питања овим правилником имају и пензионисани професионални официри, пензионисани професионални подофицири и цивилна лица која су пензионисана по основу рада у Министарству, ако су до престанка службе поднела захтев из чл. 1. ст. 2.

овог правилника, а он није био решен до престанка службе.

Одредбом 36. истог Правилника прописано је да стамбени орган на основу података из захтева и докумената из члана 35. ст. 3. овог правилника закључком утврђује право на решавање стамбеног питања у складу са одредбама овог правилника и доноси решење којим се одбија захтев (став I); да се против закључка о утврђеном праву на решавање стамбеног питања или решења којим се одбија захтев, може се поднети жалба у року од 15 дана од дана пријема закључка или решења (став II), с тим да се жалба подноси преко јединице односно установе у којој је лице на служби и редовним путем доставља претпостављеном старешини Стамбеног органа који је донео закључак или решење или непосредно-ако је подносилац захтева пензионисано лице (став III).

Одредбом чл. 38. истог Правилника прописано је, између осталог, да доделу кредита, давање станова у закуп, гараже у закуп и плацева врши Комисија стамбеног органа, а у другом степену по жалбама решава Виша стамбена комисија коју формира старешина организацијске јединице Министарства надлежног за људске ресурсе.

Имајући у виду наведено и цитиране одредбе правилника, правилно је, по оцени суда тужени орган оспореним решењем, без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, правилно налазећи да је првостепени орган, након законито спроведеног поступка, уз учешће тужиоца као странке, одлучне чињенице утврдио потпуно и несумњиво и на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе материјално-правних прописа на које се позвао.

Ово стога што у току поступка утврђено да је тужиоцу решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника Београд бр.180086-УП-1 број: 1628/92 од 09.07.1993.године признато право на инвалидску пензију почев од 01.08.1993.године, јер је од ПВС разрешен дана 31.07.1993.године. Како је захтев за решавање стамбеног питања доделом зајма ради куповине стана поднео преко Војног одсека у Ужицу инт.бр.360-1 од 11.07.2006.године, који је за примљен у Одељењу за стамбене послове под Уп-1 бр.518-5/04 од 07.07.2006.године, и имајући у виду да се у његовом стамбеном досијеу налази и молба за зајам на територији Србије и Црне Горе поднета дана 30.07.2004.године преко

Војног одсека Ужице који је заведен у ВП 1313 Београд под Уп-1 бр.518-1/04 од 06.08.2004.године, правилно је тужени орган нашао да је основано првостепени орган применом одредбе чл.2. ст.2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране нашао да нису испуњени услови прописани наведеним чланом правилника за признавање предметног права, будући да је тужилац поднео захтев за решавање стамбеног питања након што му је престала служба, због тога што му је признато право на инвалидску пензију. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Није основан навод тужбе да је оспорено решење донето уз повреду одредбе чл.215. Закона о општем управном поступку, због тога што о жалби није одлучио надлежни орган. Ово стога што у смислу цитиране одредбе чл.36. наведеног правилника стамбени орган утврђује права на решавање стамбеног питања у складу са одредбама правилника, а жалба против решења или закључка донетих у том поступку доставља страшини стамбеног органа који је донео закључак или решење, у конкретном случају начелнику Одељења за стамбене послове-Управе за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, који је у смислу наведеног члана правилника надлежан да одлучује о жалби изјављеној против решења које је донело Сектор за људске ресурсе-Управа за кадрове Министарства одбране Републике Србије. Наиме, тек по доношењу одлуке о утврђивању права на решавање стамбеног питања комисија стамбеног органа у смислу одредбе чл. 38. Правилника доноси одлуку о додели кредита, давању станова у закуп, гаража у закуп и плацева, а у том поступку у другом степену по жалби решава виша стамбена комисија.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање и правилна примена материјалног права.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости

оспореног решења без одржавања усмене расправе, због тога што је оспорено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права.

Са изложеног, како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) одлучено је као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.11.2012. године, 2 У. 25730/10

Записничар
Татјана Попара,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП